

Odpověď těm, kteří se veřejně staví proti spisům a doktrínám Boží služebnice Luisy Piccarrey

Po sérii zpoždění a zrušení letů a také nedávného údajného selhání kybernetické bezpečnosti v aktualizaci softwaru, který způsobil závalu v počítačích po celém světě, jsem vděčný za návrat k pastorační práci v Itálii. Během cesty, mi byly předloženy žádosti, abych poskytl teologickou odpověď na nedávné i dřívější tvrzení, že se katolíci nemohou sejít, v získání správného poznání a oddanosti naukám obsaženým ve spisech služebnice Boží Luisy Piccarrey. Omluvte případné chyby psaní obsažené v mé odpovědi, protože k psaní mám sotva tři hodiny. Domnívám se, že řešení této otázky je povinností, kterou církev žádá po teologech, jak je stanoveno v pokynech Kongregace pro nauku o Věře, *Donum Veritatis a o církevním povolání teologa*, v článcích 20 a 30. Do té míry, že povolání a povinnosti teologa vyžadují, aby „studoval a vysvětloval nauku víry“ a „zachoval posvátný poklad zjevení, více jej prozkoumával do hloubky, vysvětloval, učil a bránil pro službu Božímu lidu a pro spásu celého světa“.¹ Tady je tedy níže uvedená odpověď.

Kanonické právo přiznává věřícím křesťanům právo se shromažďovat

Dovolte mi nejprve citovat kánon 215 Kodexu kanonického práva církve, který všichni klerici a laici jsou povinni respektovat“ „*Věřící křesťané mají svobodu zakládání a řízení spolků pro účely charity, zbožnosti nebo pro propagace křesťanského povolání ve světě a pořádání shromáždění pro společné sledování těchto cílů.*“

Do té míry, do jaké nemůžeme věřícím křesťanům zakázat pořádání shromáždění, těm, kteří se drží tohoto učení a oddanosti souladu s učením magisterským a do té míry, do jaké se těší několik Luisiných publikovaných děl pečeti schválení téhož Magisteria, které zůstávají v platnosti dodnes. Například, Hodiny umučení, Blahoslavená Panna Maria v Království Boží vůli atd., nelze jim zakázat pořádání těchto setkání. Nicméně, jestliže to, co se na těchto setkáních vyučuje nebo sleduje, je v rozporu s učením Magisteria, klerik může zasáhnout buď tak, aby se ujistil, že kánon 223 §2 není zanedbán, například poskytnutím vhodného teologického vedení nebo, pokud ti, kteří se účastní těchto setkání, odmítají takové vedení nebo dodržování, může Magisterium taková setkání zakázat.

Chtěl bych vyzdvihnout magisterské učení, které teolog otec Jordan Aumann a kardinál Raymond Burke v posledních letech zopakovali, že je „zavrženíhodné“ veřejně vystupovat proti dílu, které nese pečeť oficiálního souhlasu církve.² V díle nesoucím Imprimatur, kardinál Raymond Burke podotýká: „*I když pro člena Církve zůstává svoboda odmítnout soukromé zjevení, které dostalo oficiální církevní schválení, je zároveň zavrženíhodné vystupovat proti němu veřejně.*“

1 *Mezinárodní teologická komise, Církevní Magisterium a teologie, Libreria Editrice Vaticana, 1975.*

2 Jordan Aumann, *Spiritual Theology*, Christian Classics, 1980, s. 492; *Mariologie*, Příručka pro kněze, jáhny, seminaristy a zasvěcené osoby, opatřená imprimatur Mons. Raymonda L. Burkeho, a *Nihil Obstat* P. Petera Felnera, F. I., 2007, Queenship Pub. CA, str. 830

Magisterium a povolání teologa.

Je třeba zmínit, že Magisterium se rozprostírá od římského papeže k biskupům, kteří jsou s ním ve společenství,³ a ti se vždy radí se svými „kvalifikovanými teology,⁴ - ti všichni jsou vázáni ‘Sensus fidei‘ (nadpřirozeným oceněním víry) církve této i předchozích dob.⁵ Ti všichni mají své příslušné funkce: biskupové „chrání Boží zjevení“ a teologové „zkoumají a vysvětlují nauku víry.“⁶

Jako „kvalifikovaný teolog“ katolické církve, mnozí z vás si uvědomují, že jsem úspěšně prokázal ve své doktorské práci na univerzitě Papežská církev v Římě, která je zmocněná Svátým stolcem, že doktríny obsažené v Luisiných spisech neobsahují nic, co by bylo v rozporu s vírou a morálkou. Ke stejnému rozhodnutí se dospělo 18. prosince 1997 v teologickém posudku, který diecéznímu tribunálu předložil profesor dogmatické teologie P. Cosimo Reho a rektor Papežského teologického institutu v jižní Itálii P. Antonio Resta, který témuž tribunálu předložil svou zprávu 2. června 1997. Celkem tři nezávisle na sobě působící teologové dospěli ke stejnému závěru.

Bohužel při interpretaci post biblických prorockých zjevení, někteří, kteří chtějí vynést verdikt nad Luisinými spisy nejsou obeznámeni s její původní italštinou, a proto nerespektují papežovu encykliku, která je nabádá, aby „lépe pochopili, co chce inspirovaný autor vyjádřit“⁷ (záměry), že je třeba zvážit jejich „životní souvislosti“(kontext) než nad nimi vynesou rozsudek.

Tito jedinci redukuje výklad prorockého textu pouze na slova, čímž jej zbavují záměru a kontextu. Tento přístup představuje formu *racionalismu nebo teologického pragmatismu*, který vyvolává následující omyly a) výklad doslovného prorockého slova; b) odmítnutí „analogie víry“ (tj. každý jednotlivý výrok textu je interpretován ve světle objektivního celku textu); c) nepřijetí lidské chyby při přenosu zjeveného Božího slova (odmítnutí rozpoznávat vlivy formulované svatým Hannibalem di Francia, odpovědným za prorokovy nedobrovolné lidské chyby); d) nepozornost k nepoměru mezi hlubokým teologickým učením obsaženým v

3 „Biskupové, pokud učí ve společenství s římským papežem, mají být všemi respektováni jako svědkové božské a katolické pravdy.... Náboženský souhlas vůle a intelektu má být zvláštním způsobem dán autentické učitelské autoritě papežem, i když nemluví ex cathedra.“ (Dekrety ekumenických koncilů, I. vatikánský koncil, II. díl, Washington DC [1990], De perpetuitate primatus beati Petri in Romanis pontificibus, kap. II-IV, s. 869).

4 Mezinárodní teologická komise, Církevní Magisterium a teologie, Libreria Editrice Vaticana.

5 Tamtéž, č. 2.

6 Tamtéž a Donum Veritatis, O církevním povolání teologa, Joseph kardinál Ratzinger, Libreria Editrice Vaticana, 1990.

7 Papež Pius XII., encyklika *Divino Afflante Spiritu*, op. cit., 33-34.

prorockém textu a nedostatku doktrinálního vzdělání proroka; e) nezdůraznění obvyklého jednání ve ctnosti proroka, poctivost mravního života, duševní vyrovnanost, poctivost, navyklá upřímnost, časté přijímání svátostí atp.⁸ Odmítnutí těchto důležitých kritérií při zkoumání post biblických prorockých textů vede k falešné kritice.

Pokud jde o výše uvedenou chybu „c“, zvažte prorocká zjevení Sváté Kateřiny Sienské, která nesou církevní pečeť, ale která kdysi obsahovala neúmyslnou doktrinální chybu popírající Neposkvrněné Početí Marie. Otec William G. Most uvádí: „*Benedikt XIV. („O hrdinské ctnosti“ III. 53, n. 16) zkoumá extázi sváté Kateřiny Sienské z roku 1377, ve které se zdá, že Svátá Panna popírá Neposkvrněné Početí. Benedikt cituje některé autory, kteří se snaží vinit redaktory nebo režiséry. Je však velmi pravděpodobné, že její předsudky - dominikánský odpor k Neposkvrněnému početí - skutečně způsobily toto „vidění“. Skutečné zjevení může být neúmyslně změněno příjemcem. To se děje zejména u intelektuálních zjevení, která musí být přeložena do slov. Bůh může zjevně slíbit uzdravení, aniž by řekl, zda bude úplné nebo částečné, náhlé nebo pomalé, nebo dokonce fyzické či morální. Ještě jednou, zjevení je přijato v jednom okamžiku, ale je třeba nějaký čas, než to zapíšete. Svátá Brigita připouští něco takového ve svém vlastním případě.“⁹*

Zvažte prorocká zjevení sváté Brigity Švédské, která také nesou pečeť schválení církve, která však v určité době obsahovala neúmyslnou doktrinální chybu popírající nesmazatelný charakter kněžství. Papež Benedikt XIV. uvádí, že tento omyl je třeba brát příznivě s vhodným kontextem.

„...čtvrtá kniha zjevení sváté Brigity, kde se Kristus obrací ke Světici, si stěžuje na zlé kněze: ‚Ztratili klíč, s nímž by měli otevřít nebe pro ubohé.‘ A také pasáž v sedmé knize, kde čteme toto: ‚Říkám, že všichni ti kněží, kteří nejsou heretiky, ačkoliv jsou naplněni mnohými hříchy, jsou pravými kněžími a skutečně konsekrují Tělo Krista, mého Syna.‘ Těmto slovům je třeba dát příznivý a zbožný výklad slovům; totiž že zlí kněží ztratili klíč, kterým by měli otevírat nebe ubohým, ne proto, že by neplatně udělovali rozhřešení, pokud používají moc, která jim byla dána s požadovaným úmyslem, a formou nad příslušnou záležitostí, ale proto, že činnost špatným kněžím je zakázána zákonem ...“¹⁰

8 Srov. normy týkající se způsobu postupu při rozlišování domnělých zjevení nebo zjevení, vydané Kongregací pro nauku víry, Jerome Hamer, O. P., kardinál František Seper, 1978.

9 P. William G. Most, *Maria v našem životě, Panna Maria v nauce a zbožnosti*, Dodatek: *Rozlišování duchů*, nakladatelství Angelus Press, č. 3-4, 1959.

10 Papež Benedikt XIV, *Hrdinská ctnost: Část pojednání Benedikta XIV. o blahorečení a kanonizaci služebníků Božích*, díl III, London, T. Richardson and Son Pub. 1852, s. 398-399.

:

Mimochodem, Svatý Hannibal di Francia v dopise z roku 1925 Biskupovi Liviero z Città di Castello o svaté Brigitě uvádí: „*Poučením z mnohých mystiků, vždy jsem měl pocit, že učení a samotné výrazy Svatých, zvláště žen, mohou být chybné. Poulain připisuje chyby i svatým, které Církev uctívá na oltářích. Jak moc rozporu vidíme mezi svatou Brigitou, ctihodnou Marií d'Agrédy, Blahoslavenou Kateřinou Emmerichovou a dalšími. Nemůžeme uvažovat o výrazech ve zjeveních, jako o slovu Písma svatého. Některé z nich musí být vypuštěny a ostatní vysvětleny ve spravedlivém a pravém smyslu.*“

Je teologicky prokázáno, že chyby, které byly původně objeveny (a teologem odstraněny před vytištěním) v mnoha prorockých textech, jimž byla později udělena církevní pečeť, jsou v rozporu se zdravými doktrinárními pravdami v týchž prorockých textech.¹¹

Přesto se však mnoho kritiků dopustilo chyby, když odsoudili proroka za teologický omyl, aniž by si nejprve ověřili zmíněný text, nebo aniž by vedli rozhovor nebo hledali vysvětlení záměru u příjemce zmíněného zjevení. Tyto důležité kroky následovalo mnoho kompetentních katolických biskupů a kněží jmenovaných za Luisiny doby.¹² Pravá teologie totiž není záležitostí pouhé literární kritiky; je především vnímavostí vůči prorockému textu, který – je-li věrný Depozitu víry a vykládán ve světle prorokova životního prostředí a intencionality – odhaluje tvář Krista, Slovo Otce, které čtenář rozjímá

11 Svatý Hannibal založil Otce rogacionisty a Sestry Boží horlivosti a byl duchovním vůdcem mnoha mystiků, včetně vizionářky z La Salette Melanie Calvatové a služebnice Boží Luisy Piccarrey. V následující pasáži zdůrazňuje důležitost církevních „učených spisovatelů“ nebo teologů, kteří mají tyto omyly odstranit dříve, než je prorocké zjevení zveřejněno a čteno věřícími. V dopise otci Petru Bergamaschimu, který vydal všechny nevydané spisy známé benediktinské mystičky, sestry M. Cecilie z Montefiascone (1694-1766), Hannibal kritizuje jeho rozhodnutí je vydat:

„V souladu s opatrností a posvátnou přesností nemohou lidé zacházet se soukromými zjevenými, jako by to byly kanonické knihy nebo dekrety Svatého stolce. I nejosvícenější osoby, zvláště ženy, se mohou ve viděních, zjeveních, výrociích a vnuknutích značně mýlit. Již nejednou bylo božské působení omezeno lidskou přirozeností. Kdo by například mohl plně ratifikovat všechna vidění Kateřiny Emmerichové a svaté Brigity, která vykazují zjevné rozpory? Miluji soukromá zjevení svatých osob, ale nikdy nepřijímám všechno.

Kdybych měl zveřejnit zjevení, vyřadil bych nebo opravil to, co neodpovídá zdravým kritériím, spolehlivé tradici nebo názorům svatých, učených autorů. Myslím, na obezřetné chování... Můj drahý otče, považovat jakékoli vyjádření soukromých zjevení za dogma nebo věty blízké víře je vždy nerozvážné!... Dokazuje to zkušenost, mystičtí teologové, jako svatý Jan od Kříže, svatá Terezie, Castrotevere, Poulain atd.... Nemůžeme považovat jejich zjevení a výroky za slova Písma. Některá z nich je třeba vynechat a jiná vysvětlit ve správném, uváženém významu.“

Nebezpečí interpretace Luisiných spisů bez řádného teologického vedení

Je nešťastné, že některé skupiny a jednotlivci oddaní Luise se pokoušejí interpretovat Luisiny spisy bez pomoci kněžského vedení a někdy v rozporu s magistrálním učením. Někteří lidé to myslí dobře, jiní si míň. Pouštějí se do blogů, ve kterých schizmaticky a otevřeně vzdorují Magisteriu: odmítají se podřídit rozumem a vůlí papežskému učení a těm biskupům, kteří jsou s ním v jednotě, a zároveň tvrdí, že hájí Luisu. Takoví jedinci jsou podvedeni.

Mezi přispívající faktory, které vedly k tomu, co lze nazvat nedokonalým přístupem při interpretaci Luisiných spisů, jsou následující: 1) Všechny současné překlady v oběhu, které nejsou úředními dokumenty byly napsány nekvalifikovanými překladateli, postrádají teologickou způsobilost, kvalifikované církve a vhodnou teologickou terminologii, bez níž nelze správně pochopit zamýšlený význam textu Luisy; 2) Tyto neoficiální překlady obsahují četné gramatické chyby a některé doktrinální chyby – ne kvůli Luisiným spisům, ale kvůli špatným překladům. Jak vyjít z této slepé uličky? Křesťanští věřící by měli vyhledávat to, k čemu odkazuje Vatikánský dokument „Teology kvalifikované církvi“, jejichž povoláním je „prozkoumat a vysvětlit doktrínu víry“ a „zachovat posvátný poklad zjevení, hlouběji ho prozkoumat, vysvětlovat, učit a bránit, aby sloužil Božímu lidu a ke spáse celého světa“ a „zkoumat a vysvětlovat učení víry.“¹³

12 Arcibiskup Thomas de Stefano, 1898-1906 (biskup z Luisy, když si začala psát deník); arcibiskup Giulio Vaccaro, 1906 (administrátor); arcibiskup Francis P. Carraro, 1906-1915; Arcibiskup John Regime, 1915-1918; arcibiskup Eugene Tosi, 1918-1920 (administrátor); Arcibiskup Joseph M. Leo, 1920-1939 (udělil svůj Imprimatur Luisiným prvním 19 svazkům); Svätý Hannibal di Francia (cenzorské librorum Luisy a zpovědník jmenovaný arcibiskupem Josephem Leem: udělil Nihil Obstat prvním 19 svazkům Luisy); biskupská kurie z Montepulciana (udělila Imprimatur Luisině textu o P. Marii); Joseph Blandamura, delegát arcibiskupa z Taranta: udělil Nihil Obstat Luisině textu o Blahoslavené Panně Marii); Msgr. Francis M. della Cueva S. M., delegát arcibiskupa z Taranta (udělil Nihil Obstat Luisině textu o P. Marii); Francesco Sorrentino z Neapole (cenzor: udělil Imprimatur Luisině textu o Pašijových hodinách); Antonio Laviano (generální vikář: udělil Imprimatur Luisině textu o Pašijových hodinách); D. Prestifillipo, SJ z Messiny (cenzor: udělil Nihil Obstat Luisině textu o hodinách umučení); Delegát arcibiskupa Josepha Blandamury z Taranta (udělil Nihil Obstat Luisině textu o Pašijových hodinách); Msgr. Michael Samarelli (generální vikář z Bari); Msgr. Ernest Balducci (generální vikář ze Salerna); Msgr. Lewis D'Oria (duchovní ředitel regionálního semináře v Molfettě a generální vikář v Trani); Otcové Loiodice, Michael De Benedictis (oficiální zpovědník Luisy jmenovaný biskupem Giuseppe B. Dottula); Gennaro di Gennaro, Francis De Benedictis, Felix Torelli, Benedict Calvi, Ciccio Bevilacqua a další kněží. arcibiskup Francis Petronelli; Msgr. Michael Samarelli: generální vikář z Bari; Msgr. Ernest Balducci: generální vikář ze Salerna; Msgr. Lewis D'Oria.

13 Srov. poznámky pod čarou 1, 4-6.

Zákaz určitých skupin oddaných Luise

Pokud jde o rozhodnutí některých episkopátů zakázat určitým laickým skupinám v jejich příslušných diecézích podporovat interpretace špatných překladů Luisiných spisů, stojí za zmínku arcibiskup Peter Chung Soon-taick z arcidiecéze Soul v Jižní Koreji a v poslední době, biskup James Golka z Colorado Springs.

Nejprve arcibiskup Peter Chung Soon-taick. V roce 2023 a na základě stanoviska Výboru Korejské biskupské konference zakázala pokračování laické skupiny věnující se Luise a zrušila povolení vydávat knihy s tím související kvůli doktrinálním a duchovním chybám. Důvody, které urychlily tento zákaz, zahrnují obavy, že ti, kdo navštěvují tuto skupinu, „neúmyslně šíří falešnou oddanost nebo způsobují zmatek v církvi“; „V této knize je Piccarreta prostřednictvím projektu ‚Fiat‘ povýšen na zvláštní místo v dějinách spásy, srovnatelné s Ježíšem a Pannou Marií, a dokonce je předčí“; představující Luisu jako „otevření nové éry spásy v církvi“, která „podřizuje spásné dílo Kristovo“.

Rád bych zdůraznil, že obavy korejských biskupů se zdají být opodstatněné, protože nikde v původním italském textu Luisy nejsou nalezena výše uvedená falešná učení, která se zdají být výsledkem nedostatku řádného teologického vedení.

Za druhé, biskup James Golka. Ve svém nedávném dopise z roku 2024 se odvolává na kauzu, která je dočasně pozastavena, a „veřejně“ cituje údajný „důvěrný“ dopis z 18. dubna 2024 a zakazuje šíření svých spisů a pořádání jakýchkoli skupinových setkání za účelem studia a propagace jeho spisy. Matoucím způsobem však dodává, že Luisiny spisy obsahují „doktrinální chyby“ navzdory skutečnosti, že ani Vatikán, ani arcidiecéze odpovědná za její věc, ani důvěrný dopis, který veřejně cituje, nepřipisují „doktrinálním omylům“ jeho původní texty v italštině, z nichž některé mají současné oficiální pečeti Církve. Myslím, že je spravedlivé říci, že by se nikdo neodvážil tvrdit, že mnozí vzdělaní a zbožní katoličtí biskupové a pověření kněží z Luisiny doby, uvedení v poznámce pod čarou dvanáct, byli všichni slepě uvedeni v omyl ve svém pečlivém hodnocení a kladném hodnocení jeho textu. Dopis, který cituje dobrý biskup, spíše odkazuje na „obtíže“ – nikoli „doktrinální omyly“ – které lze objasnit a vyřešit pomocí teologických příspěvků a objasnění. Vezměme si například „obtíže“ identifikované Vatikánem ve spisech svaté Faustiny Kowalské a blahoslaveného Antonia Rosminiho, všechny následně objasněné, vyřešené a schválené prostřednictvím teologických příspěvků. Zdá se mi, že dobrý biskup chtěl vyjádřit, že pokud existují doktrinální chyby, nenacházejí se v původním textu Luisy, ale v jeho současných špatných překladech.

Kongregace pro kauzy svatých a nauku víry tedy rozhodla, že během tohoto období úvah je nutné další studium a příspěvky teologů, aby se objasnily některé Luisiny výrazy a jazyk, které vyplývají z její omezené školní výchovy a jejího dialektu, jejího kulturního původu, jejího prostředí a náboženského étosu života společenství, ve které psala.

Doufám, že pro vás byly tyto informace užitečné.

Otec J.L. Iannuzzi, STL, S, Th.D.

21 července 2024